

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י הזקן

אִי נָמִי. מִשְׁכַּחַת לֶהּ הַגְּזֵהָה אֲזַל פִּי
מִן הָאָרֶץ שְׁלֹשָׁה טַפְחִים ס' וּמוֹלִיטִין ע'
הַגְּזֵהָה הִיא דִּנְפָקָא לִיָּה מִתּוֹרַת לְבָדוּ
יֵינּוּ קִרְקַעוּת שְׁאֲחִרְיוֹת כֹּל אֲדָם הַלּוּהָ
שְׂקִימָא וְעוֹמְדִין לִפְיָךְ נִסְמָכִין דְּלִישׁ:
בְּחֻקָּהּ. רַפֵּךְ צִיָּה פּוֹרְמָא א' ז' אִישׁ
אֲמַרְיָא א' נָעוּ אֶל פֶּרֶךְ כָּל שְׂוֹאֲא':
נִקְיִין עִם נִכְסִים כו'. אִם מִכֵּר
מִטְּלָטְלִין עִם קִרְקַע כִּיּוֹן שְׁקֵנָה לִּוְחָ
אֵת קִרְקַע צִבְחָד מִשְׁלָה קִינִים
קִינִים מִטְּלָטְלִין עִמָּה: **וּוּקָקִים**
נִכְסִים הִלְלוּ שְׁאִין לֵהֵם אֲחִרְיוֹת
דְּקִמְיִירִי צִוָּה מִנָּה אֵת הַנִּכְסִים שִׁים
לְהֵן כו'. אַע"ג דְּלִישׁ הַנִּכְסִין עַל
הַקִּרְקַעוֹת לְבָדוּ כִּדְנַפְקָא לֵן בְּצִבְעוֹת
(ד' מ: ז') א' הִכָּל דְּטַעְנוּ כֹּלִים וּקִרְקַעוֹת
וְנִחְמִיד לִישְׁבַּע עַל הַמִּטְּלָטְלִין וּוּקָקִין
הַמִּטְּלָטְלִין אֵת הַקִּרְקַעוֹת לִישְׁבַּע
עֲלֵיהֶן. הֵאָּ וּוּקָקִין אֲנִכְסִים קִיא שְׁאִין
לֵהֵם אֲחִרְיוֹת וְלֹא אֲצִית דִּין:
נב' וְאִמָּא עַד דְּאִיכָא שְׁטַר.

בהדי כסף דכתיב קרא (ימינה) לא
 וכתוב בספר וחמסו: לא שנו.
 דקני בכסף לחודיה אלא במקום
 שאין גרילין לכתוב שטר מכירה
 לא קנה. דליון דגרילין ^א צברי לא
 סמכא דעמיה ללוקח עד דנקיט שטרא
 עיקר דעתו לקנות על השטר הוא:
 ואם פריש. אם רלוני יקנה לי כספי
 או יקנה שטרי: אי צעניא כו'.
 להכי אמר תרבייהו שיהא הוא יכול
 לחזור בו אבל המוכר לא יחזור
 כדמפרש ואזיל שאם בא המוכר
 לחזור יאמר לו אני רואה שיקנה לי
 כספי ואם הוא בא לחזור יאמר לו
 אני רואה שיהא כספי קונה עד
 שיבא השטר וכל זמן שלא קבלתי
 השטר אחזור בי: אם ספר המקנה.
 אלא יש קנין אף בספר לדבדו:
 עד שיפון דמיס. דלא גמר מוכר
 ומקנה עד דקביל דמים ואע"ג דקביל
 דמים צעני שטרא אלא הכי מפרש
 ובראמנאי לעיל: הרי זו דפורה
 ונפונה. קא סלקא דעתך או או
 קמני: מפני רעשה. דניחא ^י ליה
 דלקנייה ליה שטרא ללוקח כי היכי
 דלא מנא למיהדר ביה: רב אשי
 אמר. הך מתינת' בנותן ממנה מיירי
 וכלה חדא הוי ולאו או או קמני
 אלא כך וכך כתב לו שטר מכורה
 ומתנה לך לייפות את כחו שדי יצנה
 בעל חוב של נותן ממנה ישוב עליו
 לתבוע ^י ממנו דמים המפורשים:
 ושבו צעריבס. גדליה בן אחיקם
 קאמר ליה: צישיבס. דתפשתם
 אשבו קאי: מיד ליד. דהיינו
 משיכה: ולר' יוחנן דאמר. בפרק
 הובב: דרב חורב מעות קונות.
 דלאשכחו גבי הקדש ונתן הכסף

וקס' לו': אמר' נר' דמנ' לא
קמ' תנא דמנ' שעקרו חכמים
תקנה אלא משיב' גזירה שמא יאמר
ויון לס' אביהם. צבני יוספט' כח
מנורות ביהודה: לצורין צו. שית'
באותו קרקע: וצודי' ל"ג דלף כ'
על המשעשע' ויכול לומר ויבך אלא
אשר נתמה' לנו' ולא דמי לצבורים

ות לא. תריך לדקנות השדה קנה אע"פ שהוא יכול ל
זימור. ואמרין דקנה הוא ווא פקע עבד שטרא א
ויהי שטאחור מרוד שטקנה לו ווא הקרקע בודא השט
ני שטרי מרוד מפני רעתה. מיהו אא קנה ערז מוכר
שיעשה את השטרא מפני שהיה קנה ערז מוכר
אלא בא לדקוק לשון הבריתא דתני ישרי מוכרה
ותו מ"ס הוא מכר ולא במנהג. ושמוס הכי נתן לו
במכמוס שכותבין את קנה עד שיכתוב ויתן דמי
דאי גמא והקנה. וכן דעת הרמ"א מבימה פ"א ה"ח.

הם צמצמו את המספרים. הם צמצמו את המספרים. הם צמצמו את המספרים.

אִינְמוֹ בַּחֲבִילֵי זֶמֶר
שִׁישׁ לָהֶם אַחֲרִית
וּבַחֻקָּה ^בשִׁאֵין ^גלָהֶם
בְּמוֹשִׁיכָה ^אנִכְסִים שֶׁ
עִם נִכְסִים שִׁישׁ לָהֶם
וּבַחֻקָּה ^דוְזוֹקֵקֵין אֶת
אַחֲרִית לִישְׁבַּע עֲלֶיהָ
חֻקִּיהָ אָמַר קֵרָא יֵשׁוּ
עַד דְּאִיכָא שְׁמֵר דַּת
אִי כְּתִיב יִקְנוּ לְבָס
דְּכְתִיב יִקְנוּ מַעֲקֵרָא
בַּעֲלָמָא הוּא אָמַר רַב
שִׁאֵין כּוֹתֵבִין אֶת
שְׁכוֹתֵבִין אֶת הַשְּׁמֵר לְ

כי הא דרב אידי בר
 אי בעינא בכספא אי
 איקיני אי בעינא בככב
 למיהדר לא מציתו הדר
 איקיני דאי בעינא
 בשטר: מגלן אילימא
 בספר וחתום והעד עת
 בעלמא הוא אלא מ
 המקנה אמר שמואל
 מתנה אבל במכר
 דמים מתיב רב המנוני
 לו על הגייר או על ה
 שוה פרוטה¹ שדי מס
 הרי זו מכורה ונתונה
 מפרק לה² במומר
 אשי אמר במתנה ב
 כתב לו לשון מכר
 ובחוקה: מגלן אמר
 בעריכם אשר תפי
 בשיבה דבי ר' ישמעא
 וישבת בה במה י
 להם אחריות אין נקני
 דכתיב³ וכי תמכרו
 מיד עמיתך דבר הנקנ
 דאמר דבר תורה נ
 למימור תנא תקנתא
 שאין להם אחריות
 חזקיה דאמר קרא
 מתנות וגו' עם
 איבעיא להו בעינ
 רב יוסף תא ששמו
 בקרקע כל שהוא ח

וְקָסִי לִי דַתְּקִנְתָּא דְּרַבָּנִן
קִינִן הַמַּעֲוֹת וְאִמְרֵי לֹא
וְנִשְׁרָפוּ חִיטֵּיךָ צַעֲלִייהֶּ׃
וְיִסְפִּיָּה דְקִרְאָ עִם עֵרִי
אוֹתָם מִטְּלָטְלִין מוֹנָחִין
שֶׁאֵין לוֹ קִרְקַע מִתּוֹדָה
כִּן אֵת יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה
עֵי לְמִימַר אֲשֶׁר נָתַתּוּ לִי׃
וּלְכַתּוּב

דייף, ולטרופן ממעשבי לא טרף עד
א. והעיקר שאם אין המוכר מודה לו
הואיל ומודה לו שהקנה לו קרקע זה
שיתן לו המעות יעשה לו שטט אחר.
לא מפני שהיה צריך לדמים. רב אשי
שרי נתנה לך, דכולה במתנה איירי
שון מכר. ושיבשה. היינו חזקה. איכא
מכר נמי בחזקה. ולא היא, דא"כ [למה]
[ז]. נמי ליד. היינו משיכה. תקנתא דרבנן

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

א' נמי בחב"ר'י וזמורות. פי' בקונטרס משכנת לה להגבהת פיל
בחי'י וזמורות הגבוהים מן הארץ שלשה ומעלה עליהן להגבהת
ג' הגבהה היא דנפיק לה מתורת לבד ולפירושו בכלים לא מצי'
למימר דליקני מדין הגבהה שיניח כלים תחת רגליו דסתמייהו אינ'

דמפרש דהגהזה בפסח קני א' כ"ל סתם
כלים אין צעוציין טפח וקשה אמאי
נקט חזילי וזמורות לנקוט אבנים או
עצים ומפרש הכי משולש דלהכי
נקט חזילי וזמורות לפי שהן מאכל
פיל כדלמרינן פירק מפנין (שם דף
קכח.) מלטלנין חזילי וזמורות צבצב
מפני שהן מאכל לפילין ומגביהין לפיל
חזילי וזמורות למעלה והוא קופץ
ומגביה את עצמו מן הארץ ואוכלן ואין
לממיה אי חשיבא הגהזה צהי דכה"ג
אשכחן בפרק שילוח הקן^א (חולין דף
קמג.) כי היכי דליגבינהו ולקניניהו:
אמר שדות בבכף בכסף יקנו. הא
דלא (ב) אייתי מקרא דלמצי
גבי עפרון (בראשית כג) משום דלימלא
ה"מ מנכרי שכל קנינו בבכסף:

עַל הַיָּד הַזֹּאת אֵלֶּיךָ הַחֹרֵם. פִּי לַעֲלֹ
(דף ט. פ.) וְלִמָּחָה כֹּתֵב
בְּלִשׁוֹן מִכַּר בְּרִי לַיִּיפוֹת בַּחוּ. וְאִם
וְלִמָּחָה כֹּתֵב לוֹ בְּלִשׁוֹן מִתְּנָה בְּשִׁלְמָה
מִכַּר מִשּׁוֹם אַחֲרִיתוֹת אֲלֵהּ מֵה יִפּוֹי כֹּה
יֵשׁ בְּמִתְנָה אֵל מִשּׁוֹם דְּבִמִּתְנָה לֵיהּ
זֶה מִשּׁוֹם לֵינָה דְּבִר מִזְרָא הֵא אֵלֵּי
צִפְרֵק הַמִּקְבֵּל (צ"מ דף קט:) לְמִתְנָה
לְאִית זֶה אַחֲרִיתוֹת אִית זֶה מִשּׁוֹם
לֵינָה דְּבִר מִזְרָא וְיֵלֵךְ דְּשֵׁי שְׁטֹרוֹת
כּוֹתֵב לוֹ אֵם לְרִיךְ לְאַחֲרִיתוֹת מִרְאֵה
שֶׁל מִכַּר וְאֵם לְרִיךְ לֵינָה דְּבִר
מִזְרָא מִרְאֵה שֶׁל מִתְנָה וּמִנְעִיע שֶׁל
מִכַּר (וְעוֹד נִרְאֵה דְּמִיירִי שִׁפְרִי בְּשִׁטְר
אֶחָד וְהֵא דְּכֹתֵב לִיה בְּלִשׁוֹן מִתְנָה
לְפִי שְׁהֵאֲמֵת הוּא כֹּף וְכוּ') וְצִירוֹשְׁלֵמִי
בְּפִירְקִין (מִפְרֵס דִּכְי כּוֹה שֶׁל מִתְנָה
הֵינֵנו לְגַבִּי צוֹר וְדוֹת לְדוֹמֵר שֶׁהִיא
בְּסֵת לֹא מִכַּר צוֹר וְדוֹת) אֲבָל
מִתְנָה בְּעֵין יִפֵּה נוֹתֵן הַכֵּל:

קרקע ב"ש שהוא חייבת בפאה.
צירושלמי למסכת פאה
פרק על הך משנה עד שלא קצרה
אינה חייבת בפאה ומשקצרה אין כאן
שיור ומשני שפטר שהיה שם קנה א'
ובו חמשה ציבולות מומר לומר כן
משמע דכלל שזו (ו) חייבת בפאה
וכן משמע בסמוך דחייב לזקומא
במחט ותלה בה מרגליות ובפרק לא
יחפור (ב"ב דף מ: ס"ו) מוקי לה בחטא
דאי באין לא מייחייב בצבורים אלא כ'
היה לו י"ו אמה לכל רוח כשיעור
יניקה ויתמה^ה דהא חטא נמי יניקה שלשה
טפחים דמוכח בשמעתא דערוגה
בפרק ר' עקיבא^ה (שם דף פה)
ו"ל א"ע^ה דיניקה עד שלשה טפחים

וְכֵן אֶשְׁכַּחן גְּבִי אֵילָן גּוֹפִיָּה אַע"ג שֶׁהֶרְשִׁים מִתְפַּשְּׁטִים חוּץ לַיָּד
אִמָּה¹¹ כְּדִמְכּוּחַ בְּלֹא יִסְפּוּר (ב"ב סז) אִפ"ה לֹא בָּנִי אֲלֵךְ יָדוֹ אִמָּה דָּכָךְ
הוּא עֵיקָר יִיקָמוּ: וּבִיּוֹדֵי. פ"י בְּקוּטֶרֶס דְּלִי"ג בְּיּוֹדֵי¹² דִּקָּף מִי
שֶׁאֵין לוֹ קֶרֶקַע מִתּוֹדָה עַל הַמַּעֲשֶׂר וְיֻכַּל לִימָר וּבְדָךְ אֵת עֵמֶךְ אֵת יִשְׂרָאֵל
וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתְּ לָנוּ וְלֹא דְמִי לְבָכוּרִים דְּבָנֵי לְמִימָר אֲשֶׁר נָתַתְּ לִי
וְכֵן פִּרְיָי דְּלִי"ג בְּיּוֹדֵי וְלֹא מִטַּעַם דִּרְש"י אֲלֵךְ מִשּׁוֹם דְּבִירוֹשְׁלָמִי (דִּפְסָה
פ"א) פִּרְיָי אֲהֵא מִילְתָּא גּוֹפֵא אֲמַאי לֹא תֵּנִי וּבִיּוֹדֵי אֲלֵךְ מִשְׁמַע דִּלָּא
גְּרַסְתִּין לִיהּ וְגַם מִשְׁמַע מִי שֶׁאֵין לוֹ קֶרֶקַע י"ט מִתּוֹדָה כְּגוֹן לְקוּטֶרֶס: וְ
וּלְכַחֵב

צ"צ א. ד. דתן בפרק המוכר את הבית (ב"ב סה). ב"דא במכור א"י בנותן מתנה נותן את שהוה דקא חטא' דמי חייב. מוס' ה"ל"ש א. ויכין שיש לו יניקה גזול וואו וואן מביא א"י באיזן גזעט ווען זי"א אמה שוואבא ממנו ביכורים. ר"ע א. שהיא מכתבת את קמ"ה אל השב"י גזול. ר"ע א. ה. עשרים וחמש אמה. מוס' ה"ל"ש. ט. ואי דידו בכורים אה קמ"ה י. דקאמר עלה בירושלמי י' מנא בעי ולמה לית אן אמרין מ' שאין לו קרקע פטור מן הנתן עליו וכו'. מוס' ה"ל"ש.

**עין משפט
נר מצוה**

רעד א מײַ פֿ״א מהל' מביירה הלײַג סמג
עשׂין פֿב טױשׂע חױמ׳ ס׳ קל
סע׳ א׳:
ערה ב מײַ שס פֿ״ג הלײַא
סמג שס טױשׂע חױמ׳
ס׳ קלח סע׳ א׳:
רעו ג מײַ שס הלײַח סמג
שס טױשׂע חױמ׳ ס׳ רב
סע׳ א׳:

רעז ד מיי פ"ה מהל' טוען
ונטען הליג סמג עשין
זה טוש"ע חור"מ סי' זה סעי'
ה:
רעה ה מיי פ"א מהל'
מכירה הלי' סמג
עשין פז טוש"ע חור"מ סי' קל'
סעי' ז:

רעב ו' מיי' שס' תשע"ט
 שס' ספיח' ז'
רפ ז' מיי' שס"ח מהל' וסיה
 הליא' סמג' שס' תשע"ט
 חור"מ ס' רמח' ספי' א':
רפא ח' מיי' שס' מהל'
 מסיבה רל"ז סמג' שס'
 תשע"ט חור"מ ס' קלח' ספי' א':
רפב ט' מיי' שס' טור' ש"ע
 שס' ספי' ז':
רפג י' מיי' שס' פ"ג הליא'
 סמג' שס' תשע"ט שס' ס'
 קלח' ספי'
רפד כ' מיי' פ"ב מהל' מתנות
 עניי' הליא':

תורה אור השלם

1. שדות בכסף יקברו
 ויתרם שפך וחתום יקברו
 בערב בארץ גפרור ובסבבי
 וישלם ובוער יהודה ובוער
 יהר ובוער השפלה ובוער
 הגנה בן אשיב את שבתם
 ואם ירמוחו כל מלך
 2. ואשא את ספר המעשה
 את תחתום המצוה ויהיה
 ואם תלמי ירמוחו כל
 ואת הניני שפך במצופה
 לעמד לפני הכהנים אשר
 יבאו אלילו אשר יקרא
 ויקרן ושמן ושמן
 בכלים ושוב יערכים אשר
 תפושם ירמוחו כל
 3. בן אתם עברים את ירדן
 לבא לרשת את הארץ
 אשר את אליהים נתן להם
 וירשתם אתה וישבתם בה
 דברים אל
 4. ובי תחברו ממר
 לעמיתך או קנה מיד עמיתך
 אל חותנ את אדו:
 וקשה את די
 5. וחתן להם אביהם
 מתנתם רבות לבקר ואלה
 ממונתם על שר מנחת
 מידוהו ואת המזמלה נתן
 ליהורם בן הוא הכהור:
 דברי הימים ב' א'

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה אמר וכו' אייתי
מקרא. נ"ב ע"ל דף ז ד"ה א"נ
שדות: (ב) ד"ה קרקע וכו'
משמע דבכל שהוא ממש
חייבת:

מוסף תוספות

- וְאֵלֶּיךָ יָשׁוּבָה לְרֹאשׁ
יִתְּנָה לְקִמְיָה לְשׁוֹבֵר
אֵלֶּי לֵיל טָרוֹף אֶקֶן יִ
חִסִּי וְלִתְחַבְּבוֹת וּמִי
מוֹסֵ' לֵאלֹהֵי' בְּשֵׁל כְּסֻבָּה
מִמֶּנּוּ הָיָה דְּרֹא מְאֹד
מִתְחַבְּבִי בִדְרוּ מִשֵּׁשׁ וְאֶמְצֵא
בְּבִי שְׂכִיחַת קֹרֵא לֵה וְהָיָה
מִי עֲרִיטָה' אֶל מַחֲנֶה מוֹסֵ'
בְּיָדָה וְכִשְׁתִּי אֶל מַחֲנֶה מוֹסֵ'
לֵם. מוֹסֵ' לֵאלֹהֵי' מִיָּה דְּכָל
מִשְׁנֵי בִיטוּרֵי אֲדָרְמִינִי
מוֹסֵ' לֵאלֹהֵי' וְיִכְוֵן כִּבְן
וְדוּם אֶל וְדוּי מַעֲשֵׂה. מַעֲשֵׂה' אֶשֶׁר
וְעוֹלָשׁוֹת מַעֲשֵׂה בְּגוֹף הַקֶּרֶקֶה